Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 9. 2012, sp. zn. 6 Tdo 955/2012, ECLI:CZ:NS:2012:6.TDO.955.2012.1

Číslo: 19/2013

Právní věta:

I. Je-li ve skutku, jehož se týká podané odvolání, shledáván jednočinný souběh více trestných činů, musí odvolací soud z hlediska požadavků uvedených v ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumat správnost všech právních kvalifikací i skutkových zjištění je odůvodňujících, a to i když odvolatel nevytkl v odvolání žádnou vadu ohledně některého ze sbíhajících se trestných činů.

II. Rozhodnutí soudu druhého stupně lze napadnout dovoláním pro nesprávnost právního posouzení skutku ve smyslu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. i tehdy, vytýká-li dovolatel vadu spočívající v nesprávné souběžné právní kvalifikaci skutku, v němž je spatřován jednočinný souběh více trestných činů, přestože jde o právní kvalifikaci, jejíž nesprávnost nebyla v odvolání podaném proti rozsudku soudu prvního stupně vytýkána. I tuto právní kvalifikaci a skutková zjištění, která ji odůvodňují, byl totiž odvolací soud povinen přezkoumat podle § 254 odst. 1 tr. ř.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 13.09.2012

Spisová značka: 6 Tdo 955/2012

Číslo rozhodnutí: 19

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Důvod dovolání pro právní vady rozhodnutí, Jednočinný souběh, Řízení o dovolání, Řízení o odvolání

Předpisy: § 254 odst. 1 tr. ř.
§ 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného J. H. proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 5. 2012, sp. zn. 5 To 184/2012, jako odvolacího soudu v trestní věci vedené u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 21 T 163/2011.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi ze dne 8. 3. 2012, č. j. 21 T 163/2011-104, byl obviněný J. H.

(dále jen „obviněný“) uznán vinným přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, za které byl odsouzen podle § 274 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmi měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem. Podle § 67 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku byl obviněnému uložen peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb po 500 Kč, celkem tedy 50 000 Kč, přičemž podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání pěti měsíců pro případ, že peněžitý trest ve stanovené lhůtě nezaplatí. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu čtyř let. Dle skutkových zjištění nalézacího soudu se obviněný uvedených přečinů dopustil tím, že

dne 23. 6. 2011 kolem 17.30 hod. v obci P. na místní komunikaci před restaurací „U L.“ směrem od centra obce P. ke hřbitovu řídil osobní motorové vozidlo tovární zn. Saab, přestože byl v té době pod výrazným vlivem alkoholu, který si přivodil předchozím požíváním alkoholických nápojů, přičemž v důsledku ovlivnění alkoholem nevěnoval dostatečnou pozornost řízení vozidla a nesledoval situaci v silničním provozu a při objíždění nákladního vozidla tovární zn. DAF, odstaveného při pravém okraji vozovky ve směru jeho jízdy, pravým bokem vozidla Saab v oblasti pravého předního blatníku a pravých předních dveří narazil do levého boku nákladního vozidla DAF, poté z místa nehody ujel, následně odmítnul podrobit se orientační dechové zkoušce na ovlivnění alkoholem a svým jednáním způsobil poškozené společnosti Z. T., s. r. o., se sídlem N. B., škodu ve výši nejméně 10 000 Kč, a tohoto jednání se dopustil, přestože rozhodnutím Městského úřadu v Pohořelicích, odboru dopravy a SH ze dne 9. 8. 2010, č. j. MUPOD 24905/2010, které nabylo právní moci dne 27. 8. 2010, byly jako nedůvodné zamítnuty námitky obviněného proti provedenému záznamu bodů, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů v registru řidičů, v důsledku čehož obviněný pozbyl řidičské oprávnění pro všechny skupiny motorových vozidel ve smyslu § 123 odstavec 3 zákona č. 361/2000 Sb., v platném znění, dnem 4. 9. 2010 na dobu jednoho roku.

O odvolání, které proti tomuto rozsudku podal obviněný, rozhodl ve druhém stupni Krajský soud v Brně usnesením ze dne 17. 5. 2012, sp. zn. 5 To 184/2012, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), e) tr. ř. napadený rozsudek zrušil ve výroku o peněžitém trestu.

Proti citovanému usnesení krajského soudu podal obviněný prostřednictvím svého obhájce dovolání, přičemž uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

V odůvodnění tohoto mimořádného opravného prostředku obviněný namítl, že soudy zjištěný skutkový stav nenaplňuje znaky trestného činu (přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a/ tr. zákoníku), jímž byl uznán vinným. Soudům nižších stupňů vytýká, že se nezabývaly právní relevancí rozhodnutí o provedeném záznamu 12 bodů v registru řidičů, ačkoli proti této skutečnosti brojil. Přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání byl uznán vinným na základě spáchání dvou předcházejících protiprávních jednání, a to ze dne 8. 6. 2007, kdy mu bylo zaznamenáno 7 bodů v registru řidičů, a protiprávního jednání ze dne 29. 8. 2009, kdy mu bylo zaznamenáno 5 bodů. Prvně jmenovaný skutek byl řešen trestním příkazem Okresního soudu v Břeclavi, sp. zn. 3 T 105/2007, který nabyl právní moci dne 12. 2. 2008. Tímto rozhodnutím byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvou let, tj. od 8. 6. 2007 do 8. 6. 2009. Dne 14. 10. 2008 na základě usnesení č. j. 3 T 105/2007-150, došlo k upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti. Z dikce § 74 odst. 2 zák. č. 40/2009 Sb. vyplývá, že byl-li trest vykonán, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen. Obviněný měl za to, že nemohou být naplněny důvody pro odebrání řidičského průkazu a tedy ani důvody pro odsouzení za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Proti této skutečnosti brojil všemi možnými prostředky (námitky, odvolání proti správním rozhodnutím apod.) i v probíhajícím soudním řízení. Pokud trestní zákoník stanoví, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, nemůže být

obviněnému na základě této skutečnosti ponechána bodová sankce, neboť důvod pro její udělení ze zákona zanikl. Na této skutečnosti dle obviněného nemůže nic změnit ani výklad „bodového systému“ podávaný Nejvyšším správním soudem, jelikož ustanovení § 123 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, zřetelně stanoví, že řidiči motorového vozidla se zaznamenávají body za jednání zařazené do bodového hodnocení, za které mu byla pravomocně uložena sankce. Touto sankcí je bezesporu i trest zákazu činnosti uložený rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi.

Z uvedených důvodů podle obviněného nemohlo dojít k naplnění znaků trestného činu. Jeho odsouzením byl porušen princip legitimního očekávání (spojený s obviněným provedeným výkladem trestního zákoníku), který je vyjádřením obecnějšího požadavku právní jistoty. Obviněný dále poukázal na to, že bodový systém je prezentován jako opatření sui generis, které není uznáváno jako sankce, ač na straně druhé o sankci nepochybně jde. I když nesouhlasí s výkladem zákazu ne bis in idem provedeným Nejvyšším správním soudem, ve svém dovolání jej nezpochybňuje, neboť v jeho případě jde o situaci jinou, a to že důsledek ve formě bodové sankce přichází v okamžiku fikce neodsouzení. Ani z judikatorní definice bodového systému (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 19/2009) nelze dospět k závěru, že v případě, kdy dojde k zahlazení odsouzení, mají platit důsledky opatření, sankce sui generis, za spáchání předmětného protiprávního jednání.

Pokud by dovolací soud shledal výklad obecných soudů za konformní s právním řádem, pak by s ohledem na dikci § 74 odst. 2 tr. zákoníku, tj. zahlazení ze zákona, měla alespoň uplynout v inkriminované době jednoroční lhůta k odečtu čtyř bodů podle § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, tj. od právní moci rozhodnutí o spáchání trestného činu (od 12. 2. 2008 do 12. 2. 2009). Z toho důvodu by v případě spáchání dalšího protiprávního jednání dne 29. 8. 2009 nemohlo být u obviněného zaznamenáno dosažení 12 bodů, což bylo předpokladem pro vynesení odsuzujícího rozsudku, který je napadán dovoláním.

Obviněný proto v závěru svého dovolání navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 5. 2012, č. j. 5 To 184/2012-129, a aby tomuto soudu přikázal věc znovu projednat a rozhodnout.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství ve svém vyjádření sdělil, že dovolacím námitkám obviněného nelze přisvědčit, neboť první jím namítaná problematika je v zásadě řešena v dovolání obviněného zmiňovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu České republiky ze dne 10. 12. 2009, sp. zn. 2 As 19/2009, v němž jmenovaný soud konstatoval, že důsledky bodového systému nelze chápat jako nepřípustné ukládání dvojího trestu. Jedná se o specifické opatření, jehož účelem je motivovat řidiče k dodržování předpisů o provozu na pozemních komunikacích a eliminovat ty z nich, kteří se opakovaně a dlouhodobě dopouštějí porušování těchto předpisů. Bodovým hodnocením dochází k průběžnému sledování kázně řidičů, přičemž důsledkem porušování předpisů o provozu na pozemních komunikacích, za které jsou ukládány sankce, může být pozbytí řidičského oprávnění v případě dosažení dvanácti bodů.

Vedení trestního řízení, v němž je rozhodováno o tom, zda určitá osoba spáchala jistý skutek a zda je tento skutek trestným činem (na straně jedné), a vedení bodového registru (na straně druhé) jsou odlišné právní instituty, samostatně regulované speciálními normami, tedy především trestním řádem za současného užití trestního zákoníku a zákonem o silničním provozu. Z okolnosti, že zákon o silničním provozu mimo jiné reaguje i na závěry vyslovené v trestním řízení (např. § 123 odst. 1, odst. 2 písm. c/ a odst. 3 písm. c/ zákona o silničním provozu apod.), nelze dovodit, že by veškeré závěry platné v rámci trestního řízení či vyplývající z trestního zákoníku měly být bez dalšího plně zohledněny v rámci vedení bodového systému. Jestliže trestní zákoník stanoví, že se od určitého okamžiku na obviněného hledí, jako by nebyl odsouzen (nastává fikce neodsouzení podle § 74 odst. 2 tr. zákoníku), jedná se o skutečnost, jež se vztahuje toliko k trestně právním důsledkům jednání obviněného. Bodový systém je upraven zvláštní normou, která jeho fungování stanoví samostatně (to

je zřejmé i z § 123e odst. 3 zákona o silničním provozu).

Nepřípadné jsou i námitky obviněného o nemožnosti dosažení 12 bodů v důsledku nutnosti odečtení 4 bodů s odkazem na § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť nezohledňují § 123e odst. 3 téhož zákona. Vykonával-li obviněný trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel až do vydání usnesení Okresního soudu v Břeclavi ze dne 24. 10. 2008, sp. zn. 3 T 105/2007, neběžely lhůty ve smyslu § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu. Pokud se obviněný dalšího relevantního protiprávního jednání dopustil dne 19. 8. 2009 a již dne 7. 9. 2009 byl vyzván s ohledem na dosažení 12 bodů k odevzdání řidičského průkazu, žádné body mu odečteny být nemohly.

Závěrem svého vyjádření státní zástupce uvedl, že podané dovolání shledává zjevně neopodstatněným, a navrhl, aby je Nejvyšší soud jako takové podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.

Nejvyšší soud jako soud dovolací především dospěl k závěru, že dovolání proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 5. 2012, sp. zn. 5 To 184/2012, je přípustné a bylo podáno osobou oprávněnou k podání dovolání. Dovolání, které splňuje náležitosti obsahu dovolání podle § 265f odst. 1 tr. ř., obviněný podal prostřednictvím svého obhájce, tedy v souladu s ustanovením § 265d odst. 2 tr. ř., ve lhůtě uvedené v § 265e odst. 1 tr. ř. a na místě určeném týmž zákonným ustanovením.

Mimo uvedených skutečností však bylo nezbytné posoudit i to, zda je dovolání obviněného přípustné z hlediska problematiky řešené v rozhodnutí publikovaném pod č. 20/2004 Sb. rozh. tr., podle něhož „…může dovolatel napadnout dovoláním rozhodnutí odvolacího soudu jen v tom rozsahu, v jakém byl odvolací soud oprávněn přezkoumat rozsudek soudu prvního stupně…“, neboť specifikum posuzované věci se projevuje v tom, že v odvolání, které proti rozsudku Okresního soudu v Břeclavi ze dne 8. 3. 2012, č. j. 21 T 163/2011-104, obviněný podal, neuplatnil (oproti obsahu jeho dovolání) žádné skutkové či právní výhrady vůči závěru nalézacího soudu, že svým jednáním, popsaným ve výrokové části jeho rozsudku, naplnil znaky přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. V písemném zdůvodnění svého odvolání totiž výslovně uvedl: „Připouštím, že jsem se dopustil přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, když jsem řídil motorové vozidlo, přestože jsem pozbyl řidičské oprávnění, tohoto činu lituji a jsem připraven za něj nést odpovědnost“ a ve shodě s tímto prohlášením proto navrhl, aby odvolací soud „rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že mne zprostí obžaloby z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a uzná mne vinným pouze z přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a uložený trest mi zmírní, a to tak, že mi uloží pouze trest zákazu činnosti, popř. přiměřený peněžitý trest“. V obsahové shodě pak obhájce obviněného přednesl odvolání při veřejném zasedání u odvolacího soudu. Ani z doplněného dokazování provedeného výslechem obviněného odvolacím soudem či z vyjádření obviněného jako odvolatele před tímto soudem nevyplynulo, že by namítal nesprávnost rozsudku soudu prvního stupně v části viny přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

Tato zjištění Nejvyššího soudu, která nepodporují tvrzení obviněného v jeho dovolání, že „proti této skutečnosti (tj. nenaplněnosti důvodů pro odebrání řidičského průkazu)… brojil všemi možnými prostředky… i v probíhajícím soudním řízení“, však nevedou k závěru, že by byly splněný zákonné podmínky pro odmítnutí tohoto dovolání jako nepřípustného podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř. ve smyslu právního závěru obsaženého ve výše citovaném rozhodnutí publikovaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu (tj. v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2003, sp. zn. 5 Tdo 82/2003), podle něhož: „Směřuje-li… dovolání proti výroku, který odvolací soud nepřezkoumával podle § 254 odst. 1 tr. ř. a neměl povinnost přezkoumávat ani podle § 254 odst. 2, 3 tr. ř., musí být takové dovolání odmítnuto jako nepřípustné podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř.“.

Podmínky, za kterých přezkoumává odvoláním napadený rozsudek odvolací soud, vymezuje znění § 254 tr. ř., podle něhož:

> (1) Nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.
>
> (2) Mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání.
>
> (3) Jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.
>
> (4) Byla-li odvoláním napadena část rozsudku týkající se jen některé z více osob, o nichž bylo rozhodnuto týmž rozsudkem, přezkoumá odvolací soud uvedeným způsobem jen tu část rozsudku a předcházejícího řízení, která se týká této osoby.

Je-li odvolatelem napaden výrok o vině (což obviněný učinil) a sestává-li se tento z více trestných činů, jimiž byl obviněný uznán vinným, je z hlediska přezkumné povinnosti odvolacího soudu podstatné zjištění, zda souběh trestných činů v odvoláním napadeném rozsudku má podobu konkurence ideální či reálné. V případě reálné konkurence (tzn. souběhu vícečinného daného více skutky) se přezkumná povinnost odvolacího soudu, v souladu s realizací dispozičního práva odvolatelem, koncentruje toliko na skutky, potažmo trestné činy v nich obsažené, jichž se týká podané odvolání. Jinými slovy řečeno, odvolací soud nepřezkoumává správnost výroků týkajících se jiných (odvoláním výslovně nenapadených) trestných činů, resp. jiných skutků obsažených ve výrokové části napadeného rozsudku, nevyvolá-li i jejich přezkoumání aplikace ustanovení § 254 odst. 2 tr. ř. V případě souběhu jednočinného se však odvolací soud nemůže omezit na pouhé přezkoumání odvoláním napadené právní kvalifikace, neboť odvolání se týká (byť v tomto směru částečně) jednoho skutku ve smyslu trestního práva procesního, u něhož správnost právní kvalifikace, tj. subsumpce skutkových zjištění pod příslušná ustanovení trestního zákona, musí odvolací soud přezkoumat v celém rozsahu, neboť jde o výrok – z hlediska procesního rozhodování o něm – nedělitelný. Z dosud uvedeného plyne, že odvolací soud je v takovém případě podle § 254 odst. 1 tr. ř. povinen přezkoumat celý odvoláním napadený výrok o vině (a řízení mu předcházející). Je-li ve skutku, jehož se týká podané odvolání, shledáván jednočinný souběh více trestných činů, musí odvolací soud z hlediska požadavků uvedených v ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumat správnost všech právních kvalifikací i skutkových zjištění je odůvodňujících, a to i když odvolatel nevytkl v odvolání žádnou vadu ohledně některého ze sbíhajících se trestných činů.

Napadl-li proto obviněný výrok o vině obsažený v rozsudku nalézacího soudu, tj. důvodnost právního posouzení skutku ve výrokové části rozsudku popsaného jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku (konkrétně skutkový základ této právní kvalifikace), bylo nezbytné, byť konkrétní výhrady k souběžné právní kvalifikaci v podobě přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zák. obviněný jako odvolatel nevznesl, aby odvolací soud přezkoumal správnost veškerých závěrů učiněných nalézacím soudem ohledně popsaného skutku, tj. jeho celkového právního posouzení. Z odůvodnění usnesení odvolacího soudu lze seznat, že tuto svoji povinnost odvolací soud splnil, neboť se vyjádřil i k důvodnosti posouzení skutku dle uvedené právní kvalifikace. Na str. 4 rozhodnutí totiž krajský soud uvedl: „K dalšímu žalovanému přečinu, a to přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání

podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zák., je nutno uvést, že jeho spáchání obžalovaný plně doznává (přičemž vůči němu mj. ani žádných námitek nevznesl), když v tomto směru obžalovaný jednal dle názoru odvolacího soudu v přímém úmyslu dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zák. V dalším pak odvolací soud odkazuje na přiléhavé odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se plně ztotožňuje.“ Toto vyjádření je vzhledem k postoji obviněného v řízení odvolacím, kdy správnost skutkových a právních závěrů ve vztahu k posouzení svého činu podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku nezpochybňoval, třeba považovat za dostačující, neshledal-li odvolací soud v napadeném výroku vady, s nimiž počítá ustanovení věty druhé § 254 odst. 1 tr. ř.

Rozhodnutí soudu druhého stupně lze napadnout dovoláním pro nesprávnost právního posouzení skutku ve smyslu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. i tehdy, vytýká-li dovolatel vadu spočívající v nesprávné souběžné právní kvalifikaci skutku, v němž je spatřován jednočinný souběh více trestných činů, přestože jde o právní kvalifikaci, jejíž nesprávnost nebyla v odvolání podaném proti rozsudku soudu prvního stupně vytýkána. I tuto právní kvalifikaci a skutková zjištění, která ji odůvodňují, byl totiž odvolací soud povinen přezkoumat podle § 254 odst. 1 tr. ř. Nejvyšší soud uzavřel, že v jím posuzované věci jsou splněny zákonné podmínky pro přezkoumání napadené části rozhodnutí odvolacího soudu dovolacím soudem.

V další části rozhodnutí se Nejvyšší soud zaměřil na posouzení důvodnosti argumentace, kterou ve svém dovolání obviněný uplatnil. Ve shodě s posouzením věci soudy nižších stupňů a státním zástupcem v jeho vyjádření k dovolání obviněného i on shledal, že obviněný jednáním popsaným v rozsudku soudu prvního stupně naplnil zákonné znaky přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jímž byl – společně s přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku – uznán vinným. Dovolání obviněného proto podle § 265i odst. l písm. e) tr. ř. odmítl.